

Be(ing)

あした死ぬ
幸福の王子

สุขสันต์
ก่อนวันตาย
ของ

เจ้าชาย
ผู้โชคดี

ストーリーで学ぶ
「ハイデガー哲学」



飲茶
ยามูฉะ

จตุรดา มีเสมา
แปล

สุขสันต์ก่อนวันตาย
ของเจ้าชายผู้โชคร้าย
あした死ぬ幸福の王子
ストーリーで学ぶ「ハイデガー哲学」

ยามูฉะ

จิตรลดา มีเสมา แปล

Be(ing)

สารบัญ

บทนำ	คำพิพากษาวันทาย	11
------	-----------------	----

บทที่ 1	นักปรัชญาแห่งความตาย	25
---------	----------------------	----

ถ้าพรุ่งนี้ต้องตาย เราจะทำอะไร/ก่อนจะคิดว่า “ความตายคืออะไร” / “ข้อจำกัด” ของความคิดมนุษย์คืออะไร / “การดำรงอยู่” คือรากฐานของความคิด/ทำไมคนเราจึงหวาดกลัวความตาย

บทที่ 2	ดาไซน์	46
---------	--------	----

คำตอบของไฮเต็กเกอร์ว่า “มนุษย์คืออะไร”/มนุษย์เป็น “สิ่งมีชีวิตอภิปภที่จะต้องตายในสักวัน” จันหรือ

บทที่ 3	ระบบเครื่องมือ	62
---------	----------------	----

ทุกสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ล้วนเป็น “เครื่องมือ” / ถ้าไม่มี “เครื่องมือ” เราก็มีชีวิตอยู่ไม่ได้/ถ้าเช่นนั้น มนุษย์ก็เป็น “เครื่องมือ” ด้วยหรือเปล่า/มนุษย์ทุกคนเกิดมาเป็น “เจ้าชายผู้โชคริ”

บทที่ 4	การใช้ชีวิตตามวิถีที่แท้จริง	86
---------	------------------------------	----

มนุษย์ส่วนมาก “ไม่ได้ใช้ชีวิตตามวิถีที่แท้จริง”/ความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดระหว่างมนุษย์กับสัตว์คืออะไร/เราใช้ชีวิตตาม “สายตาของคนอื่น” อยู่หรือเปล่า/ลักษณะ

พิเศษ 5 ประการของความตาย/“ของขวัญที่คาดไม่ถึง”
จากความตายคืออะไร

บทที่ 5 การเตรียมตัวเผชิญหน้ากับความตาย 111

ถ้ารู้ว่าคนที่รักจะมีอายุขัยเท่าใด คุณจะอย่างไร/ลื้ม ๆ
เรื่องความตาย แล้วใช้ชีวิตให้สนุกทุกวันไม่ได้หรือ/จง
ใช้ชีวิตโดยระลึกถึงความตายแม้จะเป็น “ตอนนี้”

บทที่ 6 เสี่ยงเปรี้ยกจากจิตสำนึก 130

ถ้าไม่มี “จิตสำนึก” ก็ไม่อาจเผชิญหน้ากับความตาย/
“ความไร้พลัง” ที่เรารู้สึกคืออะไรกันแน่/สิ่งที่เราห้าม
เบือนหน้าหนีในชีวิตประจำวัน/“ตัวตนแสนสำคัญที่
ไม่อาจแทนที่” สำหรับเราคืออะไร

บทที่ 7 เวลา (ถูกโยนมาและเหวี่ยงออกไป) 158

เปรียบเทียบ “เวลาสองประเภท”/อดีตคือโลกที่เราถูกโยน
เข้าไป/อนาคตคือโลกเพียงหนึ่งเดียวที่เราเลือกได้/
ปัจจุบันคือโลกที่เราเผชิญกับความไร้พลัง/ทางเลือกเพียง
หนึ่งเดียวที่มีเพียงเจ้าที่จะเลือกได้/มนุษย์เราเฝ้าตามหา
“สิ่งที่ไม่มีความได้มาครอบครอง”

บทที่ 8 ตัวตนในโลก 178

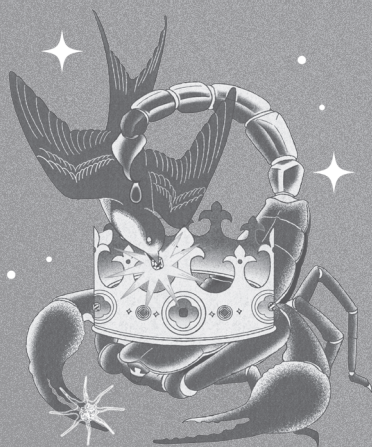
ต้องเผชิญหน้ากับ “ความกลัวตาย” อย่างไร

บทสุดท้าย เจ้าชายผู้เปี่ยมสุข 192

บทส่งท้าย 214

เกี่ยวกับผู้เขียน 221

เกี่ยวกับผู้แปล 223



บทนำ คำพิพากษาวันทาย

“เจ้าชาย ข้าเสียใจที่ต้องบอกว่า ท่านจะตายในวันพรุ่งนี้”

คำวินิจฉัยจากปากแพทย์ประจำตัวทำเอาโลภเบื้องหน้า
เจ้าชายออกสการ์พลันดับแสง ทั้งความตกใจและความสิ้นหวัง
ประดังประเดเข้ามาจนหัวใจเต้นช้าลง เลือดในกายพลันไร้แรงสูบฉีด
ไปยังศีรษะ

แพทย์ประจำตัวเป็นแพทย์มือหนึ่งของอาณาจักร เมื่อเห็น
เจ้าชายออกสการ์ใบหน้าซีดเผือด ร่างกายไซเซจวนเจียนล้ม เขาจึง
รีบแก้คำพูดของตัวเอง

“อา ขออภัย ข้าเองก็ตกใจจนพูดไม่ถูกไปบ้าง พูดให้ถูกก็คือ
‘ท่านอาจจะตายในวันพรุ่งนี้’ ต่างหาก เพราะฉะนั้น ในความเป็นจริง
ท่านอาจจะไม่ตายก็ได้ นั่นแหละ...” แพทย์ประจำตัวเองก็พูดได้
ไม่เต็มปาก ทว่าผ่านไปไม่นานเขาก็พูดออกมาอย่างมั่นใจว่า

“แต่ ‘วันพรุ่งนี้’ ที่ว่านั้นจะเกิดขึ้น ‘ภายในหนึ่งเดือนนี้’

แน่นอน” แม้จะแก้คำพูดแล้ว เนื้อความก็ไม่ได้เปลี่ยนไปนัก สรุปคือเขาเหลืออายุขัยมากที่สุดเพียงเดือนเดียว

“พูดบ้าอะไร! ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่”

เมื่อออสการ์จะตะโกนออกไปเช่นนั้น แต่เขาก็พอจะรู้ว่าทำไมแพทย์ประจำตัวจึงวินิจฉัยเช่นนั้น ยามนี้ออสการ์ถอดเสื้อผ้าท่อนบนเพื่อรับการตรวจ เขาเอียงคอมองไปที่ไหล่ซ้ายของตัวเอง เห็นตุ่มขนาดเล็กเท่าหัวแม่มือโป่งขึ้นสีม่วงคล้ำ ดูชั่วเลือดชั่วหนองราวกับก้อนพิษร้าย

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อน ขณะเข้าไปล่าสัตว์ ออสการ์แวงเงิบได้ร่มไม้ต้นหนึ่ง จากนั้นก็รู้สึกเจ็บแปลบราวถูกแทง เขากิริตร้องและล้มตาค้าง พบว่าที่ไหล่ซ้ายมีแมงป่องตัวสีดำมะเมื่อมเกาะอยู่ หน้าตาน่าสยดสยองของมันทำให้เขาร้อง “เหวอ!” ด้วยความตกใจและรีบปัดออกเป็นพัลวัน เจ้าสัตว์ร้ายที่ถูกมือปัดออกนั้นลอยไปในอากาศก่อนร่วงผล็อยสู่พื้นดิน แล้วเร็นกายหายไป ในพวงหญาอย่างใจเย็นราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

ออสการ์ตัวสั่นเต็มไปด้วยความหวาดกลัวจนแทบร้องให้อยู่ รอมร่อ พลางหันมาสำรวจไหล่ของตนอย่างรวดเร็ว ในอาณาจักรแห่งนี้ การถูกแมงป่องต่อยย่อมหมายถึง “ความตาย” อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เขาพบรอยที่โดนต่อยในทันที โดนต่อยจริง ๆ แน่นอน แต่รอยแผลนั้นไม่ได้บวมขึ้นมา แฉมร่างกายก็ไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

“เฮ้อ ค่อยยังชั่ว สงสัยมันไม่ได้ใช้หางพิษต่อยละมัง”

ออสการ์พึมพำราวกับจะย่ำให้ตัวเองสบายใจ เขายุติการล่าสัตว์ไว้เพียงเท่านั้น และเร่งรุดกลับปราสาทไปใช้ชีวิตหุหรร่าเพื่อแจกเช่นทุกวัน ในเช้าวันที่สามหลังจากนั้น แผลที่โดนต่อยก็ขึ้นสีม่วงซ้ำ ทั้งยังดูเหมือนเป็นก้อนปูดจนเขาสังเกตเห็นขึ้นมา

“นี่อะไร?”

ความทรงจำที่พบแมงป่องสีดำมะเหมือดซึ่งเกือบลืมนไปแล้ว หวนกลับมาอีกครั้ง

ออสการ์เร่งรุดไปหาแพทย์ประจำตัวทันที เมื่อไปถึง เขาหลักผู้ป่วยอื่น ๆ ที่กำลังรอคิวออกไปให้พ้นทาง ไส้ตะเพิดแม้กระทั่งผู้ป่วยที่กำลังรับการรักษา จนมาอยู่ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้เอง

“นี่ มันรักษาไม่ได้เลยหรือไง! ต้องมียาสิ ยาถอนพิษนะ! แพงแคไหนเข้าไม่สน! ขอเพียงเข้าเอ๋ยปาก ท่านพ่อต้องหามาให้เข้าได้แน่!”

“ข้าเสียใจ แต่ท่านก็ทราบดีว่าไม่มียาใดที่ถอนพิษแมงป่องได้ ขอรับเจ้าชาย”

“งั้นก็ผ่าตัดสิ! แค่ว่าเอาก่อนนี้ออกก็พอไม่ใช่หรือไงเล่า!”

ทว่าแพทย์ประจำตัวสายศีรษะ

“น่าเสียดายจริง ๆ เจ้าชาย แต่พิษของมันหยั่งรากลึกเกินตาเห็นนัก เส้นเลือดนี้เชื่อมต่อไปยังหัวใจ คงผ่ามันออกไม่ได้ง่าย ๆ”

สิ้นคำนั้น ออสการ์ก็กระซกคอบเสื้อแพทย์ประจำตัวด้วยอารมณ์ชั่ววูบ แล้วตวาดออกไปสุดเสียง

ทั้งปรัมมาส สิ่ง และข่มขู่
แต่จะโวยวายไปเท่าใด อีกฝ่ายก็ไม่ได้มีท่าทีอื่นใดนอกจาก
ความเห็นอกเห็นใจกลับมา นั่นทำให้ออสการ์ยอมรับชะตากรรม
ของตนเองในที่สุด

ไม่เหลือหนทางใดแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องตาย

ไม่รู้เมื่อใดที่เสียงโวยวายกลายเป็นเสียงสะท้อน



ติก...ติก

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังก้องกังวานยามที่ออสการ์ลาก
เท้าหนัก ๆ เยื้องย่างบนทางเดินปราสาท

ปราสาทแห่งนี้ใหญ่โตโอ้อ่า ประกอบด้วยกำแพงลวดลาย
เก๋าวลัษีทองและพื้นที่ถูกขจัดจนขาวราวกับไข่มุกเงาวับที่ส่องสะท้อน
จนเห็นใบหน้าตัวเอง พื้นทางเดินทอดยาวสุดสายตาราวกับไม่มี
จุดสิ้นสุด

“เฮ้อ...”

แม้ปราสาทหลังนี้จะงดงามจนได้รับสมญานามว่า “ห้องชูชี”
(ไร้กังวล) ออสการ์ก็ยังคงทอดถอนใจด้วยสีหน้าอึมครึมเช่นเดิม
เขาหยุดเดิน พยายามเบี่ยงเบนความสนใจของตัวเองด้วยการ
มองออกไปไกลนอกหน้าต่างริมทางเดิน ซึ่งเผยให้เห็นสวนโอ้อ่า

ตระการตาไปด้วยสีสันทของพฤษภาและแสงแดดอันอบอุ่นท่ามกลาง
วสันตฤดู

ทิวทัศน์ตรงหน้าเป็นสิ่งที่ออสการ์เห็นจนชินชาในทุกวัน
จึงไม่ได้ติดใจสิ่งใด แต่กระนั้นสวนนี้ก็มีสิ่งที่แปลกอยู่สิ่งหนึ่ง นั่นคือ
ในสวนไม่มีใบไม้ร่วงหล่นอยู่เลย หรือจะกล่าวให้ถูก ไม่มีกระทั่ง
กลีบดอกไม้ร่วงหล่นอยู่บนพื้นดินแม้แต่กลีบเดียว นั่นเป็น
ความประสงค์ของราชาแห่งอาณาจักรผู้รักลูกปานแก้วตาดวงใจ
อยากให้เจ้าชายได้มองแต่สิ่งสวยงาม หากดอกไม้ใดดอกใดทำท่า
จะร่วงหล่นก็ลิดมันเสียก่อน

ออสการ์มองทิวทัศน์นั้นก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่อีกครา
เขาผละจากริมหน้าต่าง ยามย่างก้าวผ่านโถงทางเดิน เสียงรองเท้า
กระทบพื้นก็ดังตึก ๆ ขึ้นอีกครั้ง เขาพลันนึกถึงสิ่งที่แพทย์ประจำตัว
กล่าว

“ท่านอาจจะตายในวันพรุ่งนี้”

“แต่ ‘วันพรุ่งนี้’ ที่ว่านั้นจะเกิดขึ้น ‘ภายในหนึ่งเดือนนี้’
แน่นอน”

อีกหนึ่งเดือนข้างหน้าจะตายงั้นหรือ ข้าคนนี้เนี่ยะ ยังจะมีอะไร
น่าขำมากไปกว่านี้อีก

ออสการ์ลองจินตนาการถึง “ความตาย” ที่กำลังจะเกิดขึ้น
กับตัวเอง ภาพที่ผุดขึ้นในหัวคือความมืดมิดไร้จุดสิ้นสุด มีเพียง

“ความว่างเปล่า” ที่ไม่อาจคิด ไม่อาจสัมผัสถึงสิ่งใดได้อีกชั่ววินาที
เขากลัว

ความว่างเปล่านั้นชวนให้สิ้นหวังถึงขนาดที่คำว่า “ความว่างเปล่า” เองก็ดูเป็นคำอธิบายที่ไม่ถูกต้องนัก เพราะมันไม่มีอะไรเลยจริง ๆ ออสการ์รู้สึกราวกับตัวเองถูกดูดลงไปยังก้นบึ้งของความ “ว่างเปล่า” ความกลัวจึงแทรกซึมเข้ามาในทุกอณูชุมชน

ใช่แล้ว เขาจะหายไป หายไปไม่เหลืออะไรเลย ไม่ว่าจะความทรงจำในชีวิตนี้ ความจริงตรงหน้า ข้าที่เป็นข้า ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับข้า ทุกอย่างจะมลายหายไปตลอดกาล ไม่กลับมาอีกแล้ว

ถ้าอย่างนั้น ชีวิตข้ามีความหมายอะไรกันเล่า

ถ้าท้ายที่สุดทุกอย่างจะหายไปจนเหลือเพียงความว่างเปล่า

ต่อให้ใช้ชีวิตดีแค่ไหนก็ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่ดี

แบบนี้แปลว่าชีวิตเรานั้นไร้ค่าหรือ

“โอ้ นั่นเจ้าชายออสการ์ใช่หรือไม่”

ในตอนนั้นเอง ชายผู้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรูหราตระการตาเดินตรงมาจากอีกฟากของทางเดิน เขาคือรัฐมนตรีแห่งอาณาจักรของออสการ์นี่เอง รัฐมนตรีเข้ามาแสดงความเคารพออสการ์อย่างเอาอกเอาใจ

“สวัสดีขอรับเจ้าชาย เมื่อสักครู่ข้าได้ยินเสียงอันไพเราะราวเทพธิดาขับขานบทเพลงมาแต่ไกล จึงเดินตามมามั่งสิ่งที่ถูกกลิ่นน้ำหวานของดอกไม้ล่อลวง ตอนนี้อยู่ได้เข้าใกล้ต้นเสียงนั้นแล้ว

เป็นเช่นนี้เอง ต้นเหตุแห่งเสียงไฟเระนั้นมาจากโรงทำอันวิจิตรของท่านนี่เองขอรับ”

กล่าวจบรัฐมนตรีก็คุกเข่าลง มองไปยังเท้าของออสการ์ด้วยความอิจฉาและชื่นชม

ออสการ์ผู้ชื่นชมความสวยงามตามที่พระราชालี้อย่างคุณเต็บใหญ่ย่อมต้องสวมรองเท้าประดับอัญมณีสูงค่าควรเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัญมณีที่ประดับลายรองเท้านั้นใช้โพลีนีส์น้ำเงิน และเพื่อให้รองเท้าอันหรูหรานี้เป็นที่จับจองของผู้คน จึงมีการติดแผ่นทองไว้ที่สันรองเท้า เป็นลูกเล่นที่ทำให้เกิดเสียงดังก้องกังวานยามก้าวเดิน แน่แน่นอนว่าเสียงที่ได้ยินย่อมเป็นเสียงของแผ่นทองกระทบพื้น ไม่ได้เป็นเสียงขบขันของเทพธิดาจากไหน คำกล่าวเยินยอเมื่อครูนั่นก็เป็นเพียงคำพูดเกินจริงเพื่อเอาอกเอาใจจากรัฐมนตรีเท่านั้น

“เอาละ ๑ เจ้าชาย งานเลี้ยงกลางวันวันนี้เตรียมไว้พร้อมแล้ว ถ้าท่านไม่รังเกียจ ข้าขอเดินไปพร้อมท่านได้หรือไม่”

“งานเลี้ยงงั้นหรือ”

ออสการ์ไม่สบอารมณ์ขึ้นมาทันที

พรุ่งนี้ข้าอาจจะตายแล้วแท้ ๆ ทำไมคนตรงหน้ายังยิ้มเร่ินได้อีก แน่แน่นอนว่าสำหรับรัฐมนตรีผู้ไม่ได้รับรู้คำพยากรณ์โรคของออสการ์ นี่ย่อมเป็นปฏิกิริยาปกติ ทว่าออสการ์กลับรู้สึกว่ามันไร้เหตุผลและไม่สบอารมณ์สิ้นดี

ออสการ์ถูกรัฐมนตรีพาไปทั้งอย่างนั้น จนถึงลานจัดงานเลี้ยง

กว้างใหญ่ที่กำลังดำเนินไปอย่างครึกครื้นราวกับไม่ใช่ตอนกลางวัน
แสง ๆ

บนโต๊ะมีเนื้อสัตว์วางเรียงรายชวนน้ำลายสอ สุราชั้นดี
รินไว้จนปริ่มแก้ว สาวงามในชุดเดรสเป็นประกาย เหล่าขุนนางที่
ประโคนเครื่องประดับมากมายเหมือนจะมาประชันกันกำลังเดิน
คลอไปกับเสียงเพลง

ภาพที่รวมความมั่งคั่งของโลกใบนี้เอาไว้ตรงหน้าเป็นภาพ
ที่ออสการ์เห็นจนชินตา กระนั้นก็ยังสร้างแรงกระตุ้นที่น่ารื่นรมย์
ให้แก่เขาอยู่ดี

ทว่าวันนี้ทุกอย่างดูแปลกไปจากเดิม ท่ามกลางบรรยากาศ
หรูหราอีกทีก็ เขารู้สึกราวกับอยู่เพียงลำพัง

“เจ้าชาย เจ้าชายขอรับ”

รัฐมนตรีเรียกออสการ์เบา ๆ พลาถส่งสัญญาณผ่านสายตา
เมื่อมองตามสายตานั้นไปก็พบหญิงงามคนหนึ่ง นางเป็นนักร้อง
สาวเลอโฉมที่เขาชื่นชมมานานและสั่งให้ไปเชิญมาร่วมงานนี้ นาง
ผู้นั้นเมียงมองมาทางนี้พลาถยิ้มสรวล ถ้าข้าหิбы่นแก้วแหวน
เงินทองหรืออำนาจให้สักนิด ก็คงมีโอกาสจะต้องกายสาวที่ราวกับ
กระเบื้องเคลือบนั้นได้ ทว่า

สำหรับตัวเขาที่อาจจะตายในวันพรุ่งนี้ สิ่งนั้นจะไม่มี
ความหมายอะไร

ออสการ์มองไปที่เท้าของตัวเอง ไพสิณประดับรองเท้า
ยังส่องประกายเจิดจ้า มันเป็นอัญมณีควรเมืองที่พบในอินเดียเมื่อ

พันปีก่อน ในงานเลี้ยงแห่งนี้หาได้มีใครอื่นที่สวมใส่เครื่องประดับ
อัญมณีใหญ่โตเช่นนี้อีกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ต่อให้เขาได้อัญมณี
ที่ใหญ่กว่านี้อีกเท่าตัวแล้วมันจะทำไม ต่อให้ประดับมันไว้ที่ตัว
แล้วจะทำให้มีคนมากมายส่งสายตาดูจ้องมาให้เขาแล้วมันจะทำไม

ถ้าพรุ่งนี้เขาจะตาย สิ่งเหล่านั้นจะมีความหมายอะไร

เขาเห็นทุกสิ่งตรงหน้าเป็นเรื่องไร้สาระไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะ
ใบหน้าที่แต่งแต้มมาอย่างสวยงามสล้างของหญิงสาวหรือเครื่องประดับ
มากมายของเหล่าขุนนาง สิ่งเหล่านั้นกลับเป็นแค่ลวดลายอัน
ไร้ความหมายและน่ารังเกียจราวกับรากไม้

ออสการ์กลืนความรู้สึกคลื่นเหียนไว้

รัฐมนตรีสังเกตเห็นสีหน้าไม่สู้ดีของเขาจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ตายจริง เจ้าชาย ท่านดื่มเยอะไปเสียแล้วกระมัง ไม่สู้
ตอนบ่ายเราออกไปข้างนอกกันดีหรือไม่ ไปล่าสัตว์ ได้ไล่ต้อน
เหยื่อที่วังหนึ่ รวมถึงตอนได้ปลดชีพมัน ช่างบันเทิงใจยิ่งนัก”

“ล่าสัตว์งั้นหรอ...”

เขาไม่มีความทรงจำดี ๆ ต่อการล่าสัตว์แม้แต่หน่อย ทว่า
ออสการ์ก็พยักหน้าตอบ เพราะในใจเขามีที่ที่อยากไปอยู่

บ่ายวันนั้น ออสการ์มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ล่าสัตว์ เขาเดิน
ไปยังไร่ร่มไม้ก่อนใคร ใช่แล้ว ต้นไม้ต้นที่เขาโดนแมงป่องต่อย
นั่นแหละ

“ข้าอยากอยู่คนเดียว”

รัฐมนตรีดูสงสัย แต่ก็ไม่อาจแกลงเท้าหาเสี้ยนให้เจ้าชาย

ออสการ์ที่อารมณ์ไม่ดีอยู่แล้วพานอารมณ์ไม่ดีหนักขึ้นไปอีกได้
จึงได้แต่พาขุนนางคนอื่นล่องหน้าเข้าไปในป่าลึก

ได้รู้รสชาติต้นใหญ่มีผืนหญ้าปกคลุม ออสการ์ทำเพียงยืน
ใจลอยไปถึงไหนต่อไหน แน่นอนว่ายืนเหม่อไปก็แก้ปัญหาคำไม่ได้
แต่ว่าบางทีความทรงจำที่ถูกแมงป่องต่อยอาจจะเป็นการคิดไปเอง
นั่นเป็นเพียงแค่ความฝัน หรืออาจเจออย่างอื่นในที่แห่งนี้ก็ได้ มัน
เป็นเพียงความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของเขา แต่ก็ทำได้เพียงยึดเหนี่ยว
ความหวังอันริบหรี่ราวปาฏิหาริย์นี้ไว้ เพราะเขาก็ไม่มีความหวัง
อื่นใดอีกแล้ว

ทันใดนั้นพลันเกิดเสียงแซ่ก ๆ จากการเคลื่อนไหวของอะไร
บางอย่างที่พงหญ้าใกล้ต้นไม้ต้นนั้น

ออสการ์ตกใจและเล็งศรไปยังทิศทางนั้นโดยพลัน

“อย่า อย่ายิงนะเจ้าคะ!”

เจ้าของเสียงนั้นเดินตัวลั่นออกมาจากพงหญ้า นางคือหญิง
ในชุดเก่าขาดสีมอม

“อะไรกัน ทำไมขอทานถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

ที่นี่เป็นสถานที่ล่าสัตว์ที่อยู่ในครอบครองของราชวงศ์ การ
มีคนนอกเข้ามาจึงถือเป็นอาชญากรรมแน่นอน

“อะ เอ่อ... ข้าแค่คิดว่าเข้ามาในป่าก็น่าจะพอหาของกินได้
เท่านั้น...”

“นั่นหรือ แต่ป่าแห่งนี้เป็นพื้นที่ของราชวงศ์ ทุกสิ่งในที่แห่งนี้
เป็นทรัพย์สินของราชวงศ์ เจ้ากำลังบอกว่าอยากช่วงชิงมันไป

จั้นหรือ เตรียมใจรับโทษประหารไว้แล้วหรืออย่างไร”

ออสการ์ยังเล็งศรไปที่หญิงผู้นั้น แล้วขึ้นสายจนถึงเปรี๊ยะ นางเห็นดังนั้นแล้วก็เข่าอ่อน

“ได้โปรดยกยให้ข้าด้วย! น้องสาวข้าป่วยใกล้ตายแล้ว! ข้าต้องหาอาหารกลับไปให้ได้ ได้โปรดยกโทษให้ข้าเถิด!”

นางกล่าวเช่นนั้นแล้วคลานเข้าใกล้เท้าของออสการ์ นางไขกศรชะกับพื้นวิงวอนขอความเมตตาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ช่างสกปรกและน่าสมเพช ออสการ์คิดเช่นนั้นเมื่อเห็นการแต่งกายและพฤติกรรมของนาง ความหงุดหงิดพลันปะทุขึ้นมาทำไมไพร่สกปรกเช่นนี้จึงมีชีวิตยืนยาว แต่คนสูงส่งเช่นเขากลับต้องตายก่อน ใครจะไปยกโทษให้เรื่องไร้เหตุผลพรรณนี้ได้

“เฮ้ย หญิงขอทาน ดูอัญมณีสีน้ำเงินที่ประดับปลายรองเท้า ข้าสิ มันคือไพลิน ถ้าชีวิตเจ้าอดคัดค้านสักนิด ข้าจะยกอัญมณีนี้ให้เอาไหมล่ะ”

“จะ-จริงหรือเจ้าคะ”

“จริงสิ เอ้า ก้มดูมันดี ๆ ละ”

เมื่อหญิงนางนั้นเคลื่อนไหวใบหน้าเข้าใกล้รองเท้า ออสการ์จึงเตะเสยใส่ใบหน้าของนางเต็มแรง

นางกรีดร้อง ล้มลงติดดินกุมใบหน้าของตัวเองด้วยความเจ็บปวด

“ข้าบอกแล้วไง! ว่าที่แห่งนี้คือทรัพย์สินของราชวงศ์ ผู้บุกรุกย่อมถูกประหารโดยไม่อาจคัดค้าน! คิดว่าเจ้าจะได้รับการยกโทษ

จันหรือ!”

เขาหันศรไปหานางอีกครั้ง นางร้องให้คร่ำครวญเอ่ยขอให้
ยกโทษให้ ขอให้ช่วยด้วย พลางหนีเข้าไปในพงหญ้าลึก

ออสการ์ลดศรลง เขาไม่ได้มีใจจะไล่ตามนางไป

เพียงตกใจกับการพบเจอที่ไม่คาดคิดจนเกิดอารมณ์หุนหัน
พลอเตะนางไปเสียแล้ว...เมื่อนางจากไป ความเจ็บกลับมาเยือน
ออสการ์ก็ได้พบกับความจริงอีกครั้ง

ใช่แล้ว ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปอยู่ดี ไม่ว่าเขาจะฆ่านางหรือ
ปล่อยนางไป หรือจะมอบไพลินให้ตามที่เอ่ยไปจริง ๆ ยังไงเขาก็
ต้องตายอยู่ดี

เมื่ออารมณ์ที่พุ่งขึ้นสูงของเขาเริ่มสงบลง จิตใจของเขาก็
สงบลงด้วยอย่างรวดเร็ว

ออสการ์เริ่มออกเดินมุ่งไปยังป่าลึก เพราะยังยืนอยู่เฉย ๆ
ความรู้สึกสิ้นหวังก็ยิ่งถาโถม ทำเอาใจเขาแทบแหลกสลาย

เขาออกวิ่งโดยไม่รู้ตัว น้ำตารินไหลเป็นสาย ขณะนั้นก็มอง
เห็นภาพซ้อนทับระหว่างตนเองกับหญิงที่เอ่ยร้องขอชีวิต

ข้าเองก็ไม่ต่างจากขอทานคนนั้นเลย ข้างน่าสมเพช น่าอดสู
น่าสังเวชเสียยิ่งกว่านางด้วยซ้ำ ก็ข้าน่าจะตายวันพรุ่งนี้เลยก็ได้
สติและสามัญสำนึกที่ตัวเองมีในตอนนั้น ข้าจะสูญเสียมันไปทั้งหมด
ตลอดกาลจันหรือ ไม่เอา น่ากลัว น่าหวาดหวั่นเกินไปแล้ว

อยู่ ๆ ก็เกิดเสียงเฉอะแฉะ

รู้ตัวอีกทีออสการ์ก็พาตัวเองมายังพื้นที่น้ำขังที่มีต้นหญ้า

ขึ้นแซมมอยู่ในน้ำ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าเป็นทะเลสาบน้อย ๆ ที่มี
หมอกขาวลอยละล่องอยู่ในสายตา

ออสการ์คิดขึ้นมากะทันหัน

“ถ้าเดินต่อไปเรื่อย ๆ แบบนี้จะก็ อาจพ้นทุกข์ก็ได้”

ออสการ์ทั้งทรมาน ทั้งสมเพชตัวเอง หวาดกลัวจนหัวใจ
ปวดร้าวไปหมด เขาคิดอยากจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานนี้
แต่กลับไม่รู้เลยว่าต้องใช้วิธีใด

ทว่าตอนนี้ ถ้าเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ อย่างน้อยก็คงหนีจาก
ความทุกข์นี้ไปได้แน่...

ในที่สุดก็เจอแล้ว วิธีแก้ปัญหา

ออสการ์ที่คิดว่าไม่มีวิธีอื่นแล้วจึงก้าวไปข้างหน้าอีกก้าว
อีกก้าว และอีกก้าว... ทุกครั้งที่ก้าวเท้าออกไปก็มีความคิดขัดแย้งว่า
ทำแบบนี้ไม่ได้ จงกลับมาคิดให้ดี แต่เขาก็ไม่อาจทนรู้สึกรู้สีกทุกข์ทรมาน
และขลาดกลัวไปตลอดหนึ่งเดือนจนกว่าความตายจะมาถึง

ไม่ไหว ทนไม่ได้แน่

พอดคิดเช่นนั้นก็ก้าวไปข้างหน้าต่ออีกก้าว

และแล้วออสการ์ก็ก้าวไปจนระดับน้ำลึกถึงคอ กระนั้นก็ยัง
ละอื่นพลางก้าวต่อไป

อา โชคร้าย! ชานี้ช่างโชคร้าย! ถ้าเกิดมาแล้วต้องรู้สึกแบบนี้
ขอไม่เกิดมาบนโลกนี้เสียดีกว่า!

ในตอนที่เขาสิ้นหวัง ได้แต่ก่นด่าโลกใบนี้อยู่นั้น

“พ่อหนุ่มตรงนั้น ทำอะไรอยู่ล่ะ”

จู่ๆ ก็มีเสียงเรียกมาจากด้านหลัง พอหันกลับไปมองก็เห็น
ผู้เฒ่าที่ถือเบ็ดตกปลาไว้ในมือ กำลังมองมาทางนี้ด้วยความ
ประหลาดใจ

ออสการ์ไม่สนใจเขา ทว่า

“เฮ้ย ได้ยินไหม”

ผู้เฒ่ายังคงร้องเรียกอยู่เช่นนั้น เขาจึงอดตัวกลับไปได้

“หนวกหู! ข้ากำลังจะตายแล้ว! มีคนบอกว่าข้าต้องตาย!

เพราะงั้นปล่อยให้ข้าตายเถอะ!”

“โอ้ จั้นเหรือ จั้นเหรือ”

ผู้เฒ่ากล่าวเช่นนั้น เสียงของเขาราบเรียบยิ่งนัก รวากับ
ไม่ได้มองเห็นคนที่กำลังจะตายอยู่ตรงหน้า แล้วเขาก็หัวร่อพลาง
กล่าวว่า

“เจ้านี่ช่างโชคดีเหลือเกินที่ได้รู้วันตายของตัวเองด้วย”

ทำไมเราจึง
ไม่มีความสุข

ทำไมเราจึงถูก
ความวิตกกังวล
ครอบงำความคิด

ทำไมเราจึงไม่พบ
ความหมายและคุณค่า
ของชีวิต

หมวดปรัชญา



9 786168 381779

Bible 259 บาท

